

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518200702
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3518200702.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivice Čelkovej v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: K. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., C. XXX, o zaplatenie 952,89 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 8Csp/14/2018-33 zo dňa 14. novembra 2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá a výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 465,21 Eur s úrokom z omeškania vo výške 0,55% ročne zo sumy 465,21 Eur od 04.10.2015 až do času, kým úrok z omeškania nedosiahne sumu 1.140,- Eur a od nasledujúceho dňa úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 465,21 Eur do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa prostredníctvom právneho zástupcu voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 952,89 Eur titulom nezaplatenej istiny, zmluvnej pokuty vo výške 0,04% denne, úroku z omeškania vo výške 0,55% ročne zo sumy 952,89 Eur od 04.10.2015 do zaplatenia, tak že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.140,- Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.140,- Eur len 5,05% ročný úrok z omeškania zo sumy 952,89 Eur do zaplatenia, ďalej náhrady nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 62,06 Eur, ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 19.01.2015 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.140,- Eur. Predmetný úver sa žalovaný zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 36,04 Eur, a to v termínoch dohodnutých v zmluve. Žalovaný porušil zmluvne dohodnuté podmienky vzťahujúce sa k riadnemu a včasnému splácaniu poskytnutého úveru a dostal sa s úhradou svojho zmluvného záväzku do omeškania. Ďalej uviedol, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky č. 5 o viac ako tri mesiace a preto si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, teda okamžitú splatnosť úveru ku dňu 04.10.2015. Predmetná pohľadávka ku dňu zosplatnenia predstavuje dlh vo výške 952,89 Eur. Žalovaný do podania žaloby zaplatil pohľadávku vo výške 560,79 Eur. Nakoľko sa žalovaný dostal do

omeškania so splácaním jednotlivých splátok, a následne aj celej zosplatnenej sumy, žalobca si uplatnil nárok na zmluvnú pokutu podľa článku 8 ods. 8.1 zmluvy vo výške 0,04% denne zo sumy 952,89 Eur od 04.10.2015 do zaplatenia. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

2. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením žaloby, žiadosťou o poskytnutie spotrebiteľského úveru, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, zmluvným dojednaním, výpisom z účtu o vyplatení peňažných prostriedkov a zistil, že dňa 12.01.2015 písomnou žiadosťou žalovaný ako dlžník požiadal žalobcu o poskytnutie revolvingového úveru. Zistil, že zmluvu podpísal žalovaný dňa 12.01.2015 a žalobca dňa 19.01.2015. Dňa 19.01.2015 žalobca písomne spracoval oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. V tomto oznámení je uvedené meno dlžníka, veriteľa, údaje o schválenom úvere č. zmluvy XXXXXXXXXXXX, schválená výška úveru 1.140,- Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky 36,04 Eur, z toho istina vo výške 27,14 Eur a úroky vo výške 8,90 Eur, splátka podľa dohody o poskytovaní služieb (mesačne) vo výške 26,27 Eur, výška celkovej platby na úhradu vo výške 62,31 Eur, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 114,- Eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 01.03.2015, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 01.08.2018, periodicitu splácania úveru mesačne, dátum splatnosti splátky k 1. dňu v mesiaci, celková výška úveru 1.140,- Eur, RPMN úveru 25,54%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy vo výške 36,30%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je vo výške 1.627,68 Eur, odplata za poskytnutie služby vo výške 1.103,34 Eur, ročná úroková sadzba úveru vo výške 18,07%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05%, dátum platnosti a účinnosti zmluvy 19.01.2015. Podľa článku 8 ods. 8.1 zmluvy si zmluvné strany dohodli v prípade omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti, že dlžník je povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04% dlžnej sumy za každý deň omeškania.

3. Žalovaný využil možnosť čerpať úver od žalobcu, avšak podmienky pre splácanie riadne nedodržiaval, a dostal sa so splácaním do omeškania. Žalobca listom zo dňa 13.09.2015 oznámil žalovanému, že je v omeškani splátok v celkovej výške 186,93 Eur. Zároveň ho upozornil, že ak do 15 dní od doručenia tohto oznámenia neuhradí dlžnú sumu, stanú sa splatnými všetky záväzky vyplývajúce zo zmluvy. Zásielka bola žalovanému doručená dňa 18.09.2015. Z výpisu z úverového účtu žalobcu vyplýva, že žalovanému bola dňa 19.01.2015 poskytnutá suma 1.026,- Eur. Do dňa podania žaloby zaplatil žalovaný žalobcovi celkovo sumu 560,79 Eur.

4. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.03.2015, na ust. § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.03.2015, na ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.03.2015; na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.03.2015. Uviedol, že spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

5. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným a zistil, že údaje o požadovanom revolvingovom úvere, teda oferta dlžníka sa nachádza v bode 5. tejto zmluvy. Okrem iného dlžník požadoval, aby mu bol poskytnutý úver, ktorého RPMN bude predstavovať výšku 26,15% ročne. V bode 6. zmluvy sa nachádzajú údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktoré sú zhodné s ofertou dlžníka, okrem údajov o RPMN. V prijatí návrhu bola uvedená RPMN vo výške 25,54% ročne. V zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch údaj o výške RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej absencia v zmluve je sankcionovaná tým, že takáto zmluva je bezpoplatkov a bez úrokov. V prípade, že zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene výšky RPMN, dochádza tým k zmene podstatných náležitostí zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu zmluvy, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, uzavretá nebola. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/11/2017, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/320/2015 zo dňa 28.03.2017 - o neexistencii úverovej zmluvy.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že vzťah medzi účastníkmi konania tak treba posudzovať ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať, podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov; podľa § 456 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Žalobca poskytol žalovanému sumu 1.026,- Eur, z ktorej mu žalovaný vrátil sumu 560,79 Eur. Súd prvej inštancie preto žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 465,21 Eur.

7. Žalobca požadoval okrem istiny zmluvnú pokutu vo výške 0,04% denne a úrok z omeškania vo výške 0,55% ročne zo sumy 952,89 Eur od 04.10.2015 do zaplatenia, tak že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.140,- Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.140,- Eur len 5,05% ročný úrok z omeškania zo sumy 952,89 Eur do zaplatenia.

8. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaného vyzýval na zaplatenie všetkých splátok jednorazovo výzvou, ktorá mu bola doručená dňa 18.09.2015. V tejto žiadal zaplatenie celej sumy do 15 dní od doručenia výzvy, t.j. do 03.10.2015. Ak do tohto obdobia žalovaný dlžnú sumu neuhradil, dostal sa dňom 04.10.2015 do omeškania a je povinný platiť aj úroky z omeškania. Súd prvej inštancie preto žalovaného zaviazal aj k zaplateniu úroku z omeškania v ním požadovanej výške a ním požadovaným spôsobom, teda vo výške 0,55% ročne od 04.10.2015 do zaplatenia a odo dňa keď úrok z omeškania dosiahne sumu 1.140,- Eur tak výška úroku z omeškania bude zákonných 5,05% ročne.

9. Podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

10. Keďže k platnému uzatvoreniu písomnej zmluvy v prejednávanej veci nedošlo, nebolo možné zmluvnú pokutu priznať. V časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty, bola žaloba ako nedôvodná zamietnutá.

11. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len "C.s.p."), ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd prvej inštancie náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. V konaní bol žalobca úspešný cca v 49% (požadoval priznanie celkovej sumy 952,89 Eur, priznaná mu bola suma 465,21 Eur), rovnaký úspech tak mal aj žalovaný. Preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá a v časti náhrady trov konania, aby tento rozsudok zmenil a žalobe vyhovel aj v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, a to z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávne právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

Konštatovanie súdu prvej inštancie, že medzi stranami sporu nebola platne uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z dôvodu, že medzi prijatím návrhu na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu je rozdiel v údají RPMN, nie je riadne zdôvodnené. Záver súdu prvej inštancie, že nedošlo k dohode o výške RPMN tiež je v rozsudku odôvodnené. Vytýka súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Poukázal na ust. § 2 písm. i); § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. Vyššie uvedená zákonná úprava určenia RPMN svojim textom, ale aj spôsobom určenia vychádzala z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Do pozornosti dal to, že ak by žalobca neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol

hodnotu zhodnú s predpokladanou RPMN uvedenou v bode 5. každej zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z.z.

Poukázal aj na ust. § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa spôsobuje bezúročnosť úveru. Žalobca je názoru, že RPMN nepredstavuje predmet záväzku, je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Nestotožňuje sa preto so záverom súdu prvej inštancie, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN.

Namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej uplatnený nárok na zmluvnú pokutu, pretože ide o nedôvodný záver o neuzavretí zmluvy v písomnej forme; ako aj závislý výrok o náhrade trov konania.

14. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

16. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

17. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 465,21 Eur s úrokom z omeškania vo výške 0,55% ročne zo sumy 465,21 Eur od 04.10.2015 až do času, kým úrok z omeškania nedosiahne sumu 1.140,- Eur a od nasledujúceho dňa úrok

z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 465,21 Eur do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tento výrok nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť dňa 18.01.2019. Ďalej keď vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na ich náhradu.

V súlade s § 387 ods. 3 prvá veta CSP odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu a preto postup odvolacieho súdu podľa tohto ustanovenia neprichádza do úvahy.

18. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

19. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie.

Na zdôraznenie správnosti tak skutkových ako aj právnych záverov vyjadrených v napadnutom rozsudku uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému žalobcovmu nároku, ako aj k použitej obrane žalovaného. Súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil uplatnený nárok žalobcu k obrane žalovaného ku každému tvrdeniu zaujal jasné stanovisko. Z titulu aplikácie ustanovenia § 387 ods. 2 CSP k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uvádza, že pri takomto postupe, t.j. pri aplikácii § 387 ods. 2 C.s.p., odvolací súd nie je povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie

a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/09, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005). Odôvodnenie napadnutého rozsudku má náležitosti vyžadované v ust. § 220 ods. 2 CSP. V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Rovnako aj vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

20. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnych skutkových zistenia a v nesprávnom právnom závere (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

21. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

23. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri zamietnutí zvyšku žaloby žalobcu vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza, že nie sú dôvodné.

Odvolací súd tak ako súd prvej inštancie je názoru, že údaj o výške RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to podľa § 43a ods. 1; § 43c ods. 1; § 44 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka; § 9 ods. 2; § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov je zrejmé, že údaje vyžadované v § 9 ods. 2 zák.č. 129/2010 Z.z. ako náležitosti zmluvy, musí zmluva obsahovať v čase jej uzavretia a výške RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy a v prípade zmeny výšky RPMN (čo je v danom prípade, keď v návrhu RPMN nedosahovala výšku 26,15 % ročne, ale v bode 6. zmluvy bol schválený údaj o RPMN vo výške 25,54 % ročne) dochádza k zmene podstatných náležitostí a takúto zmenu je treba považovať za nový návrh, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom zmluvy t.j. dlžníkom. Preukázateľne v tomto prípade zmenený návrh nebol prijatý dlžníkom, preto zmluva nebola uzavretá. Zmluva o revolvingovom úvere platne nevznikla.

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu v zamietajúcej časti vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).